

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. Перник, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАЛИН К. БАТАЛСКИ

Членове: АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-
АЛЕКСОВА
МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
в присъствието на прокурора Анита Бл. Джамалова
като разгледа докладваното от АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-АЛЕКСОВА
Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221700600268 по описа за
2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.327 и чл.328, гл. XXI „ВЪЗЗИВНО ПРОИЗВОДСТВО“ от НПК и е образувано по въззивна жалба подадена

ОТ: Г. И. М. подсъдим по НОХД № 79/2022г. по описа на Районен съд-Перник с настоящ адрес: *** и адрес за призоваване: ***,

СРЕЩУ: ПРИСЪДА № 31/ 22.07.2022 год., постановена по НОХД № 79 / 2022г. по описа на Районен съд-Перник.

С обжалваната ПРИСЪДА № 31 от 22.07.2022г., подсъдимият е признат за ВИНОВЕН в това, че на *** в *** отнел чужда движима вещ /велосипед марка/модел „Specialized junx“/ на стойност 590,00 лв. /петстотин и деветдесет лева/ от владението на И.В. А.- В., без нейно съгласие, с намерение противозаконно да го присвои, като деянието е извършено повторно /след като е бил осъден с влязла в сила присъда за друго такова престъпление - по НОХД № 193/2016г. по описа на Районен съд - гр. Радомир/, и като вещта не се е намирала под постоянен надзор - престъпление по чл.195 ал.1, т.2, и т.7, вр. чл.194 ал.1, вр. чл.28 ал.1 от НК. Съдът е приел, че извършеното деяние не представлява маловажен случай и е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 7 месеца, като на основание чл.57 ал.1 т.2 б. “б“ от ЗИНЗС е определил първоначален „СТРОГ РЕЖИМ“ на изтърпяване на наказанието.

На основание чл.189 ал.3 от НПК Г. М. е осъден да заплати по сметка на ОД МВР - Перник сумата от 258,73 лв. за направени разноски в досъдебното производство, а по сметка на Районен съд - гр. Перник сумата от 150,00лв., представляваща направени разноски в съдебното следствие.

В законоустановения срок по чл.319 НПК подсъдимият е подал въззивна жалба против постановена ПРИСЪДА № 31 от 22.07.2022г., по НОХД № 79/2022 г. по описа на РС-Перник, с която е признат за виновен в извършването на престъпление.

Не е постъпило възражение от представител на Районна прокуратура - Перник срещу депозираната жалба.

В хода на въззивното съдебно заседание, жалбоподателя М. сочи, че има претенции **единствено** спрямо определения му „Строг“ режим на изтърпяване на определеното му от Районен съд Перник наказание, а именно „Лишаване от свобода“ за срок от 7 месеца. Същият моли режимът му да бъде изменен в „Общ“. Подсъдимият няма друго възражение по така постановената от първоинстанционния съд присъда. Обосновава жалбата си с твърдението, че не е извършвал друго престъпление в рамките на предходните пет години. Твърди, че има алкохолна зависимост и именно употребата на алкохол е причина за извършеното от него престъпление.

Представителят на Окръжна прокуратура Перник изразява становище, че атакуваната присъда е правилна и законосъобразна, включително и в частта относно определения режим на изтърпяване на наказанието и следва да бъде потвърдена. Не се сочат нови доказателства.

В последните си думи към съда, подсъдимият моли да му бъде определен Общ режим на изтърпяване на наказанието.

Пернишкият окръжен съд, след като разгледа обжалваната присъда с оглед доводите на страните и служебно по реда на чл.313 и 314 от НПК за да се произнесе взе предвид следното:

От събрания доказателствен материал обсъден по отделно и в своята съвкупност въззивният съд намери, че фактическите констатации на първоинстанционния съд относно обстоятелствата включени в предмета на доказване по делото са направени в съответствие със събраните по делото доказателства.

Изводите на първата инстанция са направени след задълбочен и всестрани анализ на събраните по делото доказателства, въз основа, на което правилно е възприел, че на *** подсъдимия Г. М. и свидетеля И. М. И., които били приятели, се намирали на улица „***“ в ***, където консумирали алкохол пред денонощен магазин. В даден момент двамата мъже си тръгнали пеша и вървейки достигнали до блок ** на ул. „***“, където подсъдимия М. решил да влезе във вход „А“, с намерение ако открие нещо ценно да го открадне. В изпълнение на това свое намерение същия се отклонил от улицата, влязъл във входа като се качил по стълбите, които водели до стълбищната площадка, където се намирал велосипеда. Подсъдимият взел тази вещ на ръце и бързо я изнесъл пред сградата, където малко в страни от блока го чакал свидетеля И.. Установено е, че двамата още същата вечер продали велосипеда за сумата от 40 лева и един галон бира.

Тези факти се установяват от обясненията на подсъдимия, свидетелските показания на свидетелите, заключенията по изготвените съдебно- оценителна експертизи, протоколите за изземване и сравнителните образци, протоколите за доброволно предаване, заключение по съдебно- психиатричната експертиза.

От приложеното по делото свидетелство за съдимост и бюлетините за съдимост се установява, че подсъдимият е с богато съдебно минало, включващо многобройни осъждания, изключително за престъпления против собствеността, за които са му били налагани наказания „Лишаване от свобода“, търпими ефективно. Видно е, че с Определение

от 11.11.2016г., постановено по ЧНД № 491/2016 г. /вкл. наказанията е по НОХД № 193/2016г. на Районен съд Радомир, НОХД № 128/2015г. и НОХД №1427/2015г. /и двете по описа на Районен съд Перник/ на осн. чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 1от НК на М. му е определено едно общо най- тежко наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 10 мес. което наказание е изтърпял на 12.12.2016г.

В хода на първоинстанционното производство е назначената съдебно-психологическа експертиза на лицето Г. М.. От заключението на експерта става ясно, че подсъдимия страда от физическа и психическа зависимост към прием на алкохол. Същият, бидейки в състояние на лека или умерена степен на просто алкохолно опиване, е можел да разбира свойството и значението на деянията си и да ръководи постъпките си към момента на извършване на инкриминираното деяние на ***

По делото са събрани всички доказателства, необходими за всестраниното му изясняване. Въз основа на тях, след направен съвкупен и обстоен анализ, районният съд е установил точно фактическата обстановка. Направените правни изводи са правилни. В тази насока следва да се подчертае, че първостепенния съд в пределите на своята компетентност, по реда и със средствата, предвидени в НПК, е взел всички мерки за разкриване на обективната истина. Постановил е решението си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранино и пълно изследване на всички обстоятелства по делото.

При всичко това е установено по несъмнен начин, че подсъдимият Н.Я.М. е извършил престъплението, за което е обвинен при фактическа обстановка, която напълно се възприема от настоящата инстанция, поради което не се налага нейното преповтаряне.

При така изяснената фактическа обстановка, районният съд е направил обосновани и законосъобразни правни изводи относно авторството и правната квалификация и размера на наказанието глоба.

Квалификацията на извършеното от подсъдимият престъпление е точна.

При тези изводи, въззивният съд не намира основания за отменяне или изменение на обжалваното присъда в частта, с която подсъдимият Н.Я.М. е признат за виновен по предявеното му обвинение.

Правилно първата инстанция не е приела случая за маловажен, съгласно чл. 93, т. 9 от ДР на НК, тъй като деянието е извършено в условията на повторност по смисъла на чл. 28, ал. 1 от НК и освен това вещта предмет на престъплението не е била под постоянен надзор.

С оглед претендираното от жалбоподателя, следва да се отбележи следното:

Настоящата инстанция напълно се солидаризира с правните изводи на първостепенния съд, относно авторството и правната квалификация на инкриминираното деяние. Намира за правилно виждането на районният съд, че деянието е извършено от М. при пряк умишъл като форма на вината. Подсъдимият е знаел, че отнема вещ, която е чужда собственост, съзнавал е, че отнемането и е наказуемо от закона, но въпреки това е формирал намерение да я присвои, като е осъзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици от него и ги е искал. С действията си същият е прекъснал фактическата и разпоредителна власт на владелеца на вещта- обект на кражбата и е установил собствена фактическа власт върху нея.

Въззивният състав приема, че при индивидуализацията на наказанието и при определянето на неговия вид и размер, първоинстанционният съд е спазил принципите за законосъобразност, изследвал е смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства,

установени по делото. При определяне на наказанието, съдът е отчетел наличието на смекчаващите отговорността обстоятелства, а именно: обясненията на М., включително и в процеса на досъдебното производство, стойността на вещта, предмет на кражбата, както и факта, че вещта е върната на пострадалото лице. Отчитайки обществената опасност на деянието и на дееца, целите на наказанието, установени в нормата на чл. 36 от НК, както и наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства, Районният съд правилно е постановил наказание лишаване от свобода, което следва да бъде изтърпяно при първоначален строг режим. При определяне на режима, съдът е съобразил, че не са изтекли повече от 5 години от изтърпяване на предходно наложено на подсъдимия наказание лишаване от свобода, което не е било отложено на основание чл. 66 от Наказателния кодекс.

С оглед на което въззивният съд намира за неоснователно искането на подсъдимия да бъде изменен в „Общ“ режима на определеното от първоинстанционния съд наказание. Видно от приетата справка за съдимост на същия е нагледно, че деянието, предмет на настоящия обвинителен акт е извършено в условията на повторност по чл.28, ал.1 от НК и в рамките на петгодишния срок, установен в разпоредбата на чл.30, ал.1 от НК. Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал.1, т. 2, б. „б“ от ЗИНЗС, съдът определя първоначалния режим за изтърпяване на наказанието за умишлени престъпления, когато не са изтекли повече от 5 години от изтърпяване на предходно наложено наказание лишаване от свобода, което не е било отложено на основание чл. 66 от Наказателния кодекс, независимо от реабилитацията – строг режим на осъдените на лишаване от свобода. В случая разпоредбата е императивна и е ирелевантно желанието на подсъдимия за прилагането ѝ. Първоначално определеният от съда режим може да бъде заменен с по-лек по реда на чл. 66 и следващите от ЗИНЗС при наличието на законовите основания за това, но в друго производство, чийто предмет е различен от предмета по настоящото дело. */В този смисъл и Решение № 282 от 5.10.2022 г. на САС по в. ч. н. д. № 806/2022 г./*

Изложените съображения налагат извода, че обжалваната присъда е обоснована, законосъобразна, постановена при спазване на процесуалните правила и наложеното наказание е справедливо.

Въззивният съд не намира основания за изменянето □ и в частта, с която е определен режимът за изтърпяване на наложеното наказание.

Правилно и в съответствие със закона районният съд е присъдил направените разноси и съответната държавна такса.

Водим от всичко изложено и на основание чл. 334, т. 6 от НПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ПРИСЪДА № 31/ 22.07.2022 год., постановена по НОХД № 79 / 2022г. по описа на Районен съд-Перник.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____